

21 Οκτωβρίου 2016

Αγαπημένη μου κόρη, ο ρόλος της γιαγιάς δεν είναι το babysitting

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Image not found or type unknown

Οι

μέρες που ξυπνούσα αλαφιασμένη, στις 6.40 για να σε ντύσω, να σε χτενίσω, να σου φτιάξω πρωινό και να σε πάω στο σχολείο μοιάζουν με ένα μακρινό όνειρο. Οι μέρες που ξημεροβραδιαζόμουν πάνω από τον πυρετό σου, τα βασιλεμένα σου μάτια από την γρίπη, με βρεγμένες πετσέτες να σου δροσίζουν το μέτωπό, ανήκουν σε ένα όμορφο παρελθόν, που όμως είναι παρελθόν. Τα ποδοβολητά σου μέσα στο σπίτι, και των φίλων σου επίσης, οι σοκολάτες στις κουρτίνες, τα ατελείωτα άπλυτα από τα παιδιά σου πάρτι, τα κομφετί στα χαλιά από τα αποκριάτικα και οι πευκοβελόνες από τα χριστουγεννιάτικα δέντρα, που ποτέ δεν γούσταρα, αλλά στόλιζα για να χაίρεσαι, και χαιρόμουν κι εγώ μαζί σου, δεν το κρύβω, ανήκουν σε ένα όμορφο χθες, σε έναν ρόλο μαγικό που έζησα χάρη σε εσένα, αυτόν την μάνας.

Και μετά η αγωνία για τους έρωτές σου, τα δάκρυά σου πάνω στο μαξιλάρι σου, μέσα στην αγκαλιά μου, κάτω από τη μασχάλη μου, όπου σκουπιζόσουν με το μανίκι μιας πιδεκένιας ρόμπας που μου είχε φέρει ο πατέρας σου από το εξωτερικό και την έβρισκες γελοία.

Και μετά διάβασμα, πανελλήνιες, σπουδές. Πέρασες στην επαρχία, άντε να τρέχουμε για σπίτια, ενοίκια, και εγώ να στέλνω τα τάπερ με το Κτελ γιατί όσο μοντέρνα και αν ήθελα να λέγομαι, ήθελα να έχεις λίγη σπιτίσια μυρωδιά στο ψυγείο σου, λίγη από «μαμά» στο πιάτο σου. Μια φροντίδα που ταξίδευε 400 χιλιόμετρα σκεπασμένη με αλουμινόχαρτα, σε κεσέδες από φέτα και κουτιά από φυτίνη, μια φόρμα κεικ τυλιγμένη σε μεμβράνη και ένα φακελάκι με ένα μικρό χαρτζιλίκι. Ο πατέρας σου ήθελε να σου βάζουμε και αυγά, και του έλεγα «παιδί μου εκείνη είναι στην επαρχία όχι εμείς».

Και μετά γνώρισες τον έρωτα της ζωής σου, μας τον έφερες σπίτι, τον κάναμε παιδί μας, γιο μας, και τους γονείς του συγγενείς μας και γιορτάσαμε τη νέα σου ζωή με μια σεμνή τελετή όπως την ήθελες σε ένα ξωκλήσι στο πουθενά, πάνω σε κάτι βράχους, όπου ήταν απαγορευτικό το τακούνι, κι αυτό στο κρατάω ακόμα παράπονο, γιατί δεν ήμουν ποτέ ψηλή.

Την ημέρα που θα κοιμόσουν πια και επίσημα εκτός σπιτιού την πρώτη μέρα του γάμου σου, την ημέρα αυτή και τις επόμενες που ακολουθούν, που υποτίθεται ότι ακολουθεί το άδειασμα της φωλιάς και η μελαγχολία, εγώ ένιωσα ελεύθερη. Ικανοποιημένη, γεμάτη. Πλήρης, πως το λένε. Άρχισα να ασχολούμαι πιο συστηματικά με τα λουλούδια μου, να διαβάζω τα βιβλία μου, να πηγαίνω εκδρομές με τον πατέρα σου, να παίζουμε μπιρίμπες με φίλους στη βεράντα με γέλια, σόκιν ανέκδοτα και παγωμένη σουμάδα. Κάποιες φορές ερχόσασταν τις Κυριακές με τον άντρα σου για φαγητό, αλλά δεν ήθελα να γίνει αυτό συνήθεια, δεν μου άρεσε το επιβεβλημένο του πράγματος και το είχα ξακαθαρίσει.

Και έπειτα έμεινες έγκυος έκανες το πρώτο σου μωρό και έγινα επίσημα γιαγιά. Επέμενες να βγάλετε το όνομά μου, αλλά εγώ δεν ήθελα. Όπως κι εσένα σε βάφτισα Μυρσίνη, γιατί μου είχε κολλήσει από ένα μυθιστόρημα κι ας ήθελε η μάνα μου να σε βγάλουμε Ιζαμπέλα και να σε φωνάζουμε Λέλα, αν είναι δυνατόν. Κάναμε να μιλήσουμε 3 μήνες θυμάμαι με τη γιαγιά σου, για εκείνο το «Λέλα». Ξενύχτια στο σπίτι, να σου δείξω και να βοηθήσω πώς θηλάζουν, πως ταΐζουν, πως αλλάζουν, πως κοιμίζονται, πώς φτιάχνουν την κρέμα... Φώναζε ο πατέρας σου ότι έγινε εργένης, αλλά εγώ ήθελα να είμαι δίπλα σου σε αυτές τις μαγικές στιγμές, όχι μόνο για σένα, αλλά και για μένα. Ήταν η επίσημη βάφτισή μου σαν γιαγιά.

Ήρθε και δεύτερο μωρό, τώρα ήσουν πιο έμπειρη, πιο δυνατή, πιο εσύ. Τα μωρά μεγάλωσαν περισσότερο και άρχισες να τα φέρνεις στο σπίτι, να τα κρατάω, να τα φροντίζω για να πηγαίνεις στη δουλειά σου. Το έκανα για τρία χρόνια. Έγινα πάλι μάνα, χωρίς τις απαιτούμενες αντοχές. Γύρισα τον χρόνο πίσω, και έφτιαχνα πάλι κρέμες, έλεγα πάλι παραμύθια, και μάζευα ψίχουλα και παιχνίδια από τα χαλιά, έκανα ζωγραφιές, τον καραγκιόζη και ό,τι κάνει μια γιαγιά. Αν μπορούσαν να με κόψουν μικρά κομματάκια και να με μαसουλήσουν τραγανιστή θα το έκαναν αυτά τα μικρά τερατάκια, και θα το χαιρόμουν. Όταν γυρνούσες από τη δουλειά το απόγευμα ερχόσουν να τα πάρεις και δύο ώρες μετά με έπαιρνες τηλέφωνο για να μου πεις «γιατί έδωσα τρία σοκολατάκια στον μικρό», «γιατί τους έβαλα να κάνουν προσευχή πριν το φαγητό», «γιατί δεν τους άφησα να μαζέψουν μόνοι τους τα πιάτα τους» «γιατί τους πήγα στο πάρκο ενώ έκανε κρύο», «γιατί δεν τους έβαλα καπέλο ενώ έκανε ζέστη».

Κάπου εκεί σου είπα πως ήρθε η ώρα να σταματήσει όλο αυτό. Σου πρότεινα να πάρετε μια κοπέλα, να κρατάει τα παιδιά, και μου είπες πως δεν θέλεις να τα μεγαλώνουν ξένοι άνθρωποι. Εγώ όμως κουράστηκα. Κουράστηκα να μεγαλώνω παιδιά, είναι κάτι που έκανα, και το έκανα καλά. Τώρα θέλω να ξεκουραστώ, να χαλαρώσω, να ζήσω τις μέρες που έχω ακόμα. Αγαπώ τα εγγόνια μου, αλλά αγαπώ και εμένα. Και τα παιδιά αυτά, δεν είναι δική μου ευθύνη, είναι δική σου. Είμαι δίπλα σου, ακοίμητος φρουρός, αλλά δεύτερη φορά μάνα δεν θέλω να γίνω.

Μου μίλησες για τις άλλες γιαγιάδες που κρατάνε τα παιδιά από το πρωί μέχρι το βράδυ, που ζουν και αναπνέουν για τα εγγόνια τους, που η ζωή τους είναι μόνο αυτά, που του παιδιού μου το παιδί, δυο φορές παιδί μου. Είναι άδικο να με συγκρίνεις με τους άλλους. Δεν είμαι σαν τις άλλες γιαγιάδες, όπως δεν ήμουν σαν τις άλλες μαμάδες. Αυτό μου έλεγες και τότε καμάρωνες. Τώρα έγινε μειονέκτημα.

Δεν είμαι άνθρωπος σύνταξη και κουβερτάκι και το ξέρεις. Έχω πολλά ακόμα να κάνω και να δω. Με είπες «εγώίστρια». Μπορεί και να είμαι. Αγάπα με όπως είμαι. Αυτό, άλλωστε, είναι από τα πρώτα πράγματα που σου έμαθα σε αυτή τη ζωή.

Γράφει η Γιαγιά Κατερίνα

Πηγή: themamagers.gr